

foregaaende, ærede. Taler paa Grund af disse Dphlysninger, siger han: „Sag har disse Dphlysninger fra en paalidelig, Kilde, nemlig fra en Mand, der har staaet i en Bataillon, ved hvilken Møller har været Læge, og det siges da, at Møller har været ansat for at være en Mand, der meget gjæmte, tog ind Penges, før at kassere Folk, selv om de ikke feilede, Noget.“ S. Henholds til de igaar førte Forhandlinger maa vi jo lægge stærk Vægt paa, at Taleren ikke siger, at Dr. Møller var en saadan Mand, men at han kun ansaa sig for at være en saadan Mand; vi hørte jo udvilde, at der var en overordentlig stor Forskjel mellem disse to Ting. Havde han sagt, at Dr. Møller var en saadan Mand, saa havde han sagt noget Objektivt, men da der kun blev sagt, at han ansaa sig for at være en saadan Mand, svinde paa een Gang al Fasthed og Bestemthed bort ogsaa ved dette Udtryk. Men hvad siges der da i de Ord, jeg har citeret? Siges der, at Dr. Møller ved en vis bestemt Leilighed, som kan angives, har taget mod Bestikkelse og derved ladet sig bevæge til at svige sin Pligt som Læge? Det har det ærede Medlem for Ringkjøbing ikke været at sige. — Ja, efter de følgende Bemærkninger viser det sig, hvor usikker hans Kundskab er; thi han gjentager: „Sag tror det kommer fra paalidelig Kilde.“ —; han tror, at Kilden er paalidelig, og det Høieste, denne paalidelige Kilde, saa han kunnet sige ham, er de væge og ubestemte Ord, jeg nylig har læst op. Han nævner fremdeles, at der er berettet ham et Tilfælde, „hvor en Mand er bleven kasseret, der antoges ikke at feile det Allermindste, der kunde gjøre ham usikkert til Tjeneste, og der er Formodning om, at han ved Dr. Møllers Hjælp har faaet sit Kassationsbevis udstedt;“ dernæst anfører han yderligere, at Dr. Møller engang har faaet Penge uden at kassere Bedkommende, „formodentlig“, siger det ærede Medlem, fordi han har faaet for lidt Penge, men lige Dieblisset efter siger han, „formodentlig, fordi denne Mand ikke havde givet Doktoren Penge.“ Saa usikkert og svævende er det, som det ærede Medlem har anført, og dog staa disse Ud-

talelser i Alvorlighed, Bestemthed og Tydelighed uindelig langt over Udtringer, der samtids ere fremkomne fra det ærede Medlem, jeg tror fra Bendsyssel (S. Pedersen). Dette ærede Medlem er det lidt vanskeligt at forhånde med, thi efter Tidenden har han udtalt den Mening, at man ikke kan lægge nogen Vægt paa de Erklæringer; Regjeringen fremkommer med, naar de støtte sig paa Embedsmænds Udtalelser, thi, siger han, „vi have en daglig Erfaring for, at Embedsmænd hænge sammen som Burrer, naar det gjælder om at gnave af Statskassen.“ Og den Udtalelse maa nu betragtes som fuldstændig berettiget i Form og Indhold, thi den ærede Formand har ikke gjort den allermindste Bemærkning derom. Dette ærede Medlem fra Bendsyssel har nu ogsaa givet sit Bidrag til Dphlysningerne om, hvorledes Dr. Møller har været som Læge, og de Dphlysninger, som det ærede Medlem har ydet, ere rigtignok nogle af de mærkverdige som Bilag til den Lov, vi her have under Forhandling, som vel kan tænkes. Hans Indsigelser gaa nemlig i det Væsentlige kun ud paa, at Dr. Møller ikke ved en vis bestemt Leilighed — jeg tror den 8de Marts 1864 foran Fredericia — har vist det Mod og det Mandshjerte, som nogle Udtalelser andestedsfra kunde give Anledning til at tro, og sin Indsigelse derimod støtter det ærede Medlem paa, at han selv har været tilstede i Forpostkøben og ikke har set det, hvorom her er Tale. Jeg lader nu staa her, at vistnok mangen Soldat er tilstede i Fægtningen uden at være istand til at se, hvad der foregaar endogaa i hans nære Nærhed; men den hele Sag er der jo ikke Tale om her, thi Dr. Møllers Pension skal virkeligt ikke nu bestemmes efter, hvorledes han har leet sig i Marts Maaned 1864 foran Fredericia, og det Dvrigt, som det ærede Medlem har anført, er i den Grad løst og uvederhæftigt, at jeg er vis paa, at intet Medlem, end ikke det ærede Medlem fra Viborg (Kjer), som sidder her foran, vil kunne gennemlæse Tidenden og finde, at der i disse Udtalelser er det Allermindste, der tales mod den paagjældende Mands Pensionering. Det Hele samlede sig op i den Hovedsag, at Dr. Møllers „Forhold